

Hyvät sukulaiset

Tämä on Pakkasan sukuseuran 20-vuotisjuhla. Ensikertalaisena tässä tilaisuudessa kiitän puheenjohtaja Raimo Pakkasta, että saan esitellä sukulaisille ajatuksiani näin juhlapuheen muodossa.

Serkkuni poika Veli-Pekka Pakkanen on tehnyt perustavaa laatua olevan työn meidän sukuhaaramme taustojen tutkimisessa ja ollut tärkeä voima myös sukuseuran perustamisessa. Itse en nähnyt aikaisemmin tällaisella sukuharrastuksella mitään merkitystä.

Mielipiteeni muuttui, kun olin vuosia sitten vieraillemassa venezuelalaisen kollegani Alfredo Coellon luona Caracasissa. Siellä sukulaiset oli kutsuttu kokoon tapaamaan meitä. Meidät esiteltiin suvun vanhemmille ja suvun sisäinen lämpö ja yhdessä eläminen oli konkreettisesti aistittavissa. Suku oli alunperin espanjalainen, mutta jo vuosisadan ajan asunut Venezuelassa. Siellä sukulaisverkosto piti edelleen yllä tietoisuutta suvun alkuperästä ja huolta toisistaan, koska varsinaista sosiaaliturvaa ei ole.

Sukuyhteyksien kannustava merkitys näkyy myös juutalaisten menestymisessä. Millä tahansa tieteen tai taiteen alalla monet huippuosajista ovat juutalaisia.

Oma isäni Antti Pakkanen piti sodan jälkeen koko lopun elämänsä ajan yhteyttä yllä vuosittaisilla sukulaismatkoillaan. Karjalaiset perheet olivatkin suuria. Samassa taloudessa meilläkin elivät veljesten Juhon ja Antin perheet Rantuan kylän maatilalla. Työt jaettiin keskenään. Oli kiinteät suhteet sukulaisiin. Pidettiin huolta toisistamme ja oltiin iloisia toistemme onnistumisesta.

Porukan hajaantuessa sitten sodan jälkeen evakkoon eri puolille Suomea yhteydet väkisinkin katkesivat ja kaikesta yrittämisestä ja onnistumisesta tuli hyvin itsekeskeistä. Ehkä ei ollut mahdollisuksiakaan toistensa auttamiseen. Olimme samassa asemassa kuin tämän päivän pakolaiset.

Matti Pakkasen juhlapuhe 2015

Kirjoittanut Administrator

27.09.2015 14:25 - Viimeksi päivitetty 27.09.2015 17:15

Toisaalta suomalaisen sosiaaliturvan kehittyminen siirsi omaisista huolehtimisen yhteiskunnan kontolle. Samalla on kadonnut huolenpito toisistamme ja se luonnollinen vanhempien sukulaisten kertomusten yhteys aikaisempiin sukupolviin. Vanhoja höpisevät ja muistelevat sukulaistemme odottavat Karjalaan paluuta tai kuolemaa hoitokodeissa.

Olen todella kiitollinen vuosia sitten saamastani serkkuni Anna Hämäläisen kirjoittamasta kertomuksesta isäni ja äitini kohtaamisesta ja häistä juhannuksena 1914 ja perheemme vaiheista, ja siitä kiinteästä sukulaissuhteesta, joka oli auttamassa meitä vielä kotoutumaan uuteen asuinympäristöömme Jyväskylään 1946.

Myös myöhemmin opiskeluni eri vaiheissa sain todeta joskus yllättävästi karjalaisuuden ja sukulaisuuden aukaisevan portteja eteenpäin.

Mielestäni sukuseurat voisivatkin uudistua ja pyrkiä olemaan mukana tämän päivän elämässä. Nykyisin meillä on nuorten työttömyyttä ja syrjäytymistä. Siinä olisi tämän päivän sukuseuralle tehtävä. Nostaa näkyviin ja tukea näitä nuoria. Olla kontaktina ja turvaverkkona samaan tapaan kuin aiemmin sukulaiset pitivät huolta toisistaan.

Samoin meillä on ns. pakolaisongelma, jonka pitäisi koskettaa ainakin kaikkia meitä evakkoja. Meidät kotoutettiin onnistuneesti, vaikka olimme ihan eri rotua muihin suomalaisiin verrattuna. Meidän evakkoreissumme oli kuitenkin pientä verrattuna näiden ihmisten hätään, jotka tänään tulevat pyytämään apuamme. Olisiko meistä nyt heitä auttamaan?